MISTEREUL VENUSIANULUI

Traducerea: Constantin Lupeanu

N-AŞ FI crezut niciodată că mie, specialist în lingvistică, îmi va fi dat să trăiesc evenimentele extraordinare ale unei călătorii în Cosmos. Cu toate că, mai degrabă, întîmplarea a fost aceea care a jucat un rol de seamă în toată această chestiune, totuşi, într-o epocă în care ştiinţa face progrese uluitoare şi felurítele ei domenii se intercondiţionează şi se întrepătrund, prezenţa unui lingvist pe o navă spaţială nu s-ar putea socoti altcumva decît o urmare firească a lor. Numai că eu am fost prins chiar întîmplător în vîrtejul evenimentelor.

De unde să încep cu povestea? Poate de la deschiderea simpozionului naţional de lingvistică...

1. O şedinţă stringentă

Îmi amintesc că era ultima zi a dezbaterilor plenare şi, îndată ce conferinţa s-a încheiat, m-am întors la hotel şi m-am băgat în pat.

Era o noapte sufocantă, de sfîrşit de iulie, însă în cameră era foarte plăcut. Am apăsat pe cîteva butoane, anunţînd „personalul electronic de serviciu” să mă trezească a doua zi ca de obicei. Cum îmi îndeplinisem cu brio misiunea, m-am cufundat într-un somn atît de dulce şi de adînc, încît, la miezul nopţii, cînd am fost trezit, credeam că deja se făcuse ziuă!

Mi-am îndreptat privirile spre ceasul electronic cu comandă numerică şi am constatat, cu uimire, că indica ora 12 şi 40 de minute! Să se fi defectat robotul? Dar chiar atunci am auzit glasul rece al acestuia, strigîndu-mă:

– Tovarăşe Xu Ping, treziţi-vă! Comitetul planetar vă roagă să preluaţi imediat legătura telefonică.

„Comitetul planetar?” Nu auzisem de un asemenea organism! În timp ce îmi munceam creierul să înţeleg despre ce e vorba, în receptor a răsunat o voce cristalină de fată.

– Alo! Alo! Tovarăşul Xu Ping? Sînt Secretariatul Comitetului navigaţiei interplanetare. Navigaţia interplanetară! Tovarăşe Xu Ping, sîntem într-o şedinţă de urgenţă, avînd ca scop dezbaterea teoriei dumneavoastră. Ne gîndim să vă invităm la dezbatere. Chiar acum.

– Acum?... Atît de tîrziu?

– Da. Dar nu-i deloc tîrziu, ci, dimpotrivă, e prea devreme. Este ora 0 şi 40 de minute!

Poate tocmai din pricină că lucra în domeniul navigaţiei spaţiale, fata avea o puternică noţiune a timpului. Continuă

extrem de politicoasă. Însă cu o intonaţie care nu admitea replică:

– Îmi pare foarte rău că v-am trezit şi vă rog să ne scuzaţi. Vă rugăm însă să veniţi numaidecît! Maşina vă aşteaptă.

Abia mă îmbrăcasem şi robotul a rostit iarăşi cu glas rece:

– Tovarăşe Xu Ping, vehiculul Comitetului planetar a oprit la intrare, în sectorul A, locul de parcare numărul 4. Coborîţi cu liftul numărul 14. Înainte de a pleca, vă rog să serviţi micul dejun, pe care vi l-am pregătit.

Cui îi ardea de micul dejun? Comitetul navigaţiei interplanetare mă căuta şi încă de urgenţă. Ciudat lucru! De fapt, în timp ce vehiculul mă purta ca vîntul spre marginea răsăriteană a oraşului, unde se înălţa clădirea monumentală a Comitetului, încă mă mai întrebam dacă eram chiar eu persoana căutată. Ce legătură aveam eu, un om care studia limba cu ajutorul matematicii, cu acest Comitet? Comunicarea mea stîrnise multora interesul şi luarea aminte, dar de aici pînă la Comitetul navigaţiei interplanetare...

Vehiculul se opri în momentul în care nedumerirea mea era în toi. Şi cu toate că era miezul nopţii - oh, voiam să spun ora unu -, clădirea albă a Comitetului, luminată puternic, roia ca un viespar.

Cînd am coborît, m-a întîmpinat un bărbat între două vîrste, înalt şi puţin adus de spate. L-am recunoscut într-o clipită. Era Luo Bing, renumitul astronaut, primul chinez care pusese piciorul pe Marte.

– Tovarăşul Xu Ping? M-a măsurat cu privirea şi mi-a strîns cordial mîna. Şedinţa are loc la etajul al doilea. Vă rog!

L-am urmat în sala de şedinţe. Aruncîndu-mi ochii în jur, am înmărmurit! Aproape fiecare domeniu îşi avea acolo cîte un reprezentant. Specialiştii în vîrstă erau strînşi în jurul unei mese mari, dreptunghiulare; cei mai tineri stăteau în spatele lor. Sala spaţioasă era plină ochi.

Şedinţa începuse de mai multă vreme. O tînără astrobiolog era într-o controversă acerbă cu un profesor de la universitatea mea, venerabilul Xu Miandun. Bunul profesor cu pletele cărunte era de felul lui amabil şi tăcut, însă în momentul acela arăta, nu ştiu de ce, neobişnuit, tulburat. Cînd a dat cu ochii de mine, a strigat tare, exaltat ca un copil:

– Bravo! A sosit autorul comunicării! Apucă un material din faţa sa şi, arătîndu-l tinerei cercetătoare, zise: îţi va răspunde chiar autorul.

Se lăsă tăcerea. Nenumărate priviri pline de căldură şi curiozitate se întoarseră spre mine. Luo Bing îmi căută un loc şi, înainte ca eu să mă aşez, mă prezentă, apoi se întoarse către mine:

– Tovarăşe Xu Ping, v-am solicitat pentru a ne expune personal situaţia. Institutul dumneavoastră a reuşit să traducă unele texte din limbi antice, dispărute. Cum aţi procedat?

Nu mă simţeam cîtuşi de puţin în largul meu. Abia observasem acum că toţi specialiştii aveau în mînă raportul meu la conferinţă. Pe loc, n-am înţeles motivul interesului lor pentru lingvistică, domeniu atît de străin de ei. Şi asta, chiar atunci - în plină noapte, în sala de şedinţe a Comitetului navigaţiei interplanetare!

M-am uitat lung la profesorul meu, apoi la Luo Bing şi la ceilalţi. Am simţit de pretutindeni aceeaşi atitudine încordată de aşteptare. Păreau mistuiţi de ceva şi nu ştiam de ce.

Le-am arătat în cîteva cuvinte cam cu ce ne ocupam noi în ultimii ani. Le-am spus:

– Principala noastră activitate s-a concentrat în ajutorarea calculatorului electronic, cu care analizăm şi studiem, prin metode matematice şi logice, regulile limbilor. Raportul meu înfăţişează unele chestiuni de principiu şi unele căi pe care noi le-am pus la punct. Prin intermediul lor, am reuşit într-adevăr să traducem texte vechi egiptene şi unele probleme neelucidate în ceea ce priveşte scrierea noastră veche, pe carapace de broască ţestoasă...

Mi-am reluat locul, însă întrebările m-au potopit ca stropii unei ploi bătute de vînt. Cele mai multe priveau tocmai căile şi tehnicile de dezlegare, celelalte, de după acestea, ajungînd tot mai puţin provocate de curiozitate.

– Tovarăşe Xu Ping, spuse la un moment dat o femeie tînără cu dinţii ca două şiraguri de perle, de fapt biologul pe care îl găsisem la venirea mea în controversă cu venerabilul profesor, n-am să vă chestionez asupra tezelor cuprinse în raportul dumneavoastră. Dar aş vrea să ştiu un lucru: sînt ele valabile şi pentru situaţia de pe o altă planetă? Vă voi vorbi deschis. Dacă descoperim viaţă pe Venus şi intrăm în legătură cu „oamenii” de

pe planetă, ne-am putea bizui pe dumneavoastră? Mai bine zis, putem să vă transmitem rapid respectivele semnale şi să primim o traducere?

Întrebarea pusese capac la întreaga oboseală a zilei. Răbdasem celelalte întrebări, dar acum am izbucnit:

– Tovarăşă dragă, eu sînt un om de ştiinţă şi nu un scriitor de literatură SF. Studiind chestiunile prezentate în raport, nu i-am luat în consideraţie pe inexistenţii venusieni!

Vorbisem prea rece, brutal, fiindcă s-au pornit şuşotelile.

– Cum? N-a aflat?

– Aşa se pare.

– De ce nu-i spuneţi?

Nu înţelegeam la ce se refereau şi m-am întors întrebător către Luo Bing. S-a ridicat în picioare.

– Tovarăşi, încă n-am apucat să-l punem în temă pe tînărul savant. Poate că a fost chiar mai bine aşa, lăsîndu-l să ne vorbească în mod obiectiv. Tovarăşe Xu Ping, mi se adresă el mie, întrebarea tovarăşei Li Guifen nu e un capriciu. Ne interesează pe toţi în cel mai înalt grad acest aspect. Şi anume, dacă stabilim unele legături cu „oameni” de pe alte planete, sînteţi capabili să decodificaţi semnalele lor?

Luo Bing arăta cît se poate de serios. M-am simţit într-o situaţie delicată. Cum să-i răspund unui om care gîndeşte de pe poziţia unui pasionat cititor de literatură ştiinţifico-fantastică? Din fericire, venerabilul profesor m-a trezit la realitate.

– Xu Ping, mi se pare că înainte de toate se cuvine să stabilim nişte chestiuni. Nelăsînd raportul meu din mînă, a continuat, clătinîndu-l, ca o ameninţare. În primul rînd, trebuie să pornim de la faptul că „venusienii” - aici voi evidenţia iarăşi că denumirea „venusienii” este o simplă ipoteză de lucru - sînt cu siguranţă fiinţe cu o inteligenţă superioară. Cum arată, deocamdată nu ne interesează. Altceva este în afara oricărui dubiu - formarea unei fiinţe superioare nu este şi nu poate fi separată de muncă. Cu alte cuvinte, „venusienii” trebuie să fie la fel cu pămîntenii: să ducă o viaţă socială şi să deţină un instrument de exprimare a gîndirii - limba. Cît despre aceasta din urmă, aş crede că trebuie să fie asemănătoare celei de pe Pămînt, să reflecte realitatea obiectivă. Or, lumea obiectivă, fie ea de pe Pămînt sau de pe altă planetă, are la bază nişte norme. Iată de ce apreciem...

Dintr-o dată am priceput ce voia să spună. Sigur, şi limba „venusienilor” este guvernată de nişte norme, de legi.

– Înţeleg, l-am întrerupt. Dacă-i aşa, nu se poate să nu găsim mijlocul de a traduce o asemenea limbă. Sigur că da, am întărit. Dacă limba în cauză are o regulă a ei, pe baza unei logici riguroase, izbutim. Numai că...

Răspunsesem răspicat, dar ştiam că cercetările de pînă la data aceea negau existenţa vieţii pe Venus. Şi nu-mi era deloc limpede ce îi determinase pe oamenii din faţa mea să dezbată în miez de noapte o problemă ce nu-şi avea o bază reală. Prin urmare, am adăugat:

– Desigur, luăm această limbă ca o ipoteză de lucru. Însă ce sens are dezbaterea noastră? Fiindcă, de vreme ce pe Venus nu există viaţă, de unde să luăm o limbă „venusiană'?

Se lăsase liniştea. Se părea că răspunsul meu îi mulţumea. Însă cînd am afirmat că pe Venus nu există viaţă, au izbucnit în rîsete. Iar cînd au mai văzut şi figura mea nevinovată, rîsetele au sporit. M-am aşezat, fîstîcit, neştiind cu ce greşisem. Luo Bing mi-a sărit în apărare.

– Tovarăşe Xu Ping, nimeni nu rîde de dumneavoastră. Faptul că actualmente pe Venus nu există viaţă şi deci nici „oameni” este o mărturie a ştiinţei contemporane. Dar, iată, s-a ivit o chestiune extraordinară. Aici vocea sa a căpătat o nuanţă ciudată. Trebuie să fi aflat şi dumneavoastră despre plănuitul zbor spre Venus...

Am dat din cap, în semn de aprobare. Citisem undeva despre acest zbor interplanetar. Se spunea că după studiile de pe Marte, organele de resort începuseră o intensă muncă de pregătire a unor cercetări pe Venus. Mai înainte, China trimisese pe Venus cîteva nave fără om, însă eu nu ştiam nimic despre informaţiile transmise de acolo de aparatura de bord.

– Aţi auzit că de curînd am lansat spre Venus o nouă navă fără om la bord, numită nava „numărul patru?”, întrebă Luo.

Am încuviinţat.

– Această rachetă, cu excepţia aparaturii obişnuite de măsurat, a fost echipată şi cu o cameră de luat vederi, cu raze infraroşii. Ştiţi prea bine că Venus e înconjurată de un strat atmosferic foarte dens şi numai cu infraroşii se poate depista starea de lucruri de acolo. Ieri, aparatul a început să transmită şi s-a petrecut cel mai neaşteptat lucru: pe unele fotografii am

descoperit un ciudat corp ceresc artificial. Făcut de mîna omului. În cele din urmă, am ajuns la concluzia că e vorba de un satelit artificial uriaş...

Ştirea m-a tulburat într-atît, încît, pe dată, nu mi-am dat seama de sensul adînc al descoperirii. Cuvintele „corp ceresc artificial” îmi persistau în memorie.

– Cum?, am bîiguit aproape sărind din scaun. Făcut de mîna omului?

Cei prezenţi au izbucnit în rîs, mizînd, se pare, pe această reacţie a mea.

– Oare... Încă nu-mi revenisem din starea de agitaţie. Vestea era prea mare şi căzuse prea brusc. Oare să se afle „oameni” pe Venus?

– Ce putem şti? Luo Bing aşteptă ca sala să se liniştească şi reluă: Aşa este, ne confruntăm cu un fenomen ieşit din comun. La început am crezut că este cumva vorba de o navă a unei ţări. Am stabilit apoi că în ultimul timp nimeni n-a mai lansat spre Venus un corp ceresc. Iar fotografia dovedeşte că obiectivul este opera inteligenţei omeneşti. Noi am apreciat întotdeauna că, în sistemul solar, nu poate fi viaţă doar pe Pămînt. Dar, în acelaşi timp, am susţinut că pe Venus nu poate fi viaţă. Atunci cum se explică existenţa acestui corp artificial? Iată misterul!

Aceasta era! În atmosfera planetei Venus se descoperise un satelit artificial. Într-adevăr! În cele cîteva fotografii, obiectul acela luminos, ca o halteră, gros la cele două capete şi subţire la mijloc, nu putea fi unul natural. Era fără îndoială isprava unei mîini umane! Şi nici gînd să fi fost lansat de pe Terra. Se întrevedea că vom avea cît de curînd de-a face cu fiinţe inteligente de pe o altă planetă, oricît de neaşteptat ar fi părut acest lucru!

– Tovarăşi, se întorsese Luo Bing spre sală, am ascultat opinia unui specialist. Sîntem cu toţii interesaţi în cel mai mare grad de modul de traducere a semnalelor lansate de „venusieni” - hai să-i numim astfel pe constructorii acestui corp ceresc artificial! Cît despre misterul de care vă vorbeam, el va putea fi dezlegat numai după ce vom încerca să intrăm în contact cu obiectul, sau în urma unei călătorii pe Venus. Prin urmare, propun constituirea unei Comisii specializate, care să analizeze următoarele chestiuni: Profesorul Xu, tovarăşul Xu Ping şi specialiştii în telecomunicaţii vor forma un prim grup de lucru. Ei

vor face toate pregătirile de rigoare pentru a intra - de pe Pămînt - în legătură cu «venusianul». Recomand trecerea imediată la acţiune. Este foarte probabil ca zborul spre Venus să se devanseze, iar dacă eşuează legătura de pe Pămînt cu „venusianul”, printre membrii navei va fi absolut necesar şi un lingvist...

Nu mai notez toate concluziile trase de Luo Bing. Ceea ce se cuvenea însă de reţinut era faptul că cea de a doua propunere a sa mă azvîrlise dintr-o dată în vîltoarea unei călătorii în Cosmos. Iar lucrul acesta putea să fi fost, în ceea ce mă priveşte, cum spuneam la început, o pură întîmplare. De cîte ori rememorez momentul, inima îmi bate cu putere şi mi-e greu să mi-l smulg din minte. Tot ce s-a întîmplat mai apoi, pentru mine, un cercetător obişnuit, este cu adevărat ieşit din comun şi, în acelaşi tip, o nemaiîncercată fericire.

2. Pe Venus

Pînă la urmă, am coborît pe Venus. Echipa noastră era formată din: Luo Bing, renumitul astronaut chinez, participant al vizitei pe Marte; Bao Weiwen, geolog, şi el membru al echipei de pe Marte; Li Huifen, cercetător al departamentului de astrobiologie, şi eu, cooptat în calitate de lingvist.

Cum aş putea uita vreodată această călătorie? După ce motoarele navei s-au oprit şi aparatura de bord şi semnalele au indicat „coborîre normală”, noi, cei patru membri ai echipajului, inclusiv atît de fermul, stăpîn pe sine, Luo Bing, ne-am năpustit afară.

Venus! Ajunsesem în sfîrşit pe această planetă misterioasă, înconjurată de o atmosferă densă. Purtam costume de astronaut, prevăzute cu aparatură pentru reglarea automată a temperaturii, pentru protecţie la eroziune şi rezistenţă la presiuni înalte. Eu şi Luo Bing rămăsesem pe loc. Sub tălpi, aveam o rocă precum piatra de tocilă de felurite culori şi un praf moale şi fin. Departe, la orizont, se ridica, estompat, un munte întunecat. Deasupra capetelor noastre era atmosfera aceea groasă, prin care abia se întrevedea un soare, ca o umbră. Acuitatea vizuală ne era aici extrem de redusă.

– Vino! În casca transparentă a costumului de astronaut răsună vocea scăzută, emoţionată a lui Luo Bing. Vorbeam unul cu altul prin radio.

– Vino!, repetă, bătîndu-mă pe umăr. Să facem primii paşi pe Venus!

După cîţiva paşi mari, am înfipt în solul moale al planetei un steag mic pe care era înscris numele echipei noastre. Li Huifen ne-a făcut mai multe fotografii. Cu aparatură dezinfectată cît se poate de riguros, Luo Bing a luat o probă de sol, iar eu una de aer. Am dat, cu precauţie, ocol navei. Apoi Luo Bing s-a apucat să analizeze mostra de aer, iar Li şi Bao pe cea de sol. Eu m-am aşezat şi am încercat să iau legătura cu Pămîntul... Aşa a început activitatea încordată şi atractivă de cercetare a planetei Venus. N-am să expun aici în detaliu tot ce am făcut. Voi consemna numai aspectele de seamă ale raporturilor mele cu „venusianul”.

Primul lucru a fost să depistăm urma acestuia. De pe Pămînt eşuasem. Imediat după şedinţa aceea de pomină, cu forţe uriaşe la dispoziţie, am construit cîteva staţii electrice de captare a semnalelor; în plus, i-am mobilizat pe toţi radiamatorii din ţară. Însă eforturile s-au dovedit zadarnice. Ceea ce ne neliniştea era faptul că alte nave automate lansate spre Venus nu mai dădeau de satelitul în formă de halteră. Încercarea de a întrerupe evoluţia satelitului pe orbita sa n-a reuşit. Aceasta însemna că cele cîteva fotografii captate erau rezultatul de excepţie al unei pure întîmplări. Chiar aşa! Şi ce putea fi mai greu decît să porneşti în căutarea unui corp ceresc artificial care se deplasează pe o orbită necunoscută în văzduhul imens al planetei Venus! Se înfăptuise încă o victorie neobişnuită. Am fotografiat din nou cu ultraroşii zona cosmică şi am reperat urma satelitului. Cît am salutat reuşita! Inimile ni se umpluseră de bucuria izbînzii.

Numai că, atunci cînd am trecut la cel de-al doilea pas - descoperirea „stăpînului” care lansase satelitul, ne-am izbit de piedici de negîndit.

Condiţiile fizice ale misterioasei planete Venus erau într-adevăr aspre. Temperatura medie era de 475°C, bioxidul de carbon reprezenta principala componentă a aerului, iar presiunea ne apăsa de peste 90 de ori mai mult decît aceea de pe Pămînt. Temperatura şi presiunea înalte scoteau pur şi simplu acidul fluorhidric şi clorhidric din rocă. Iar aceste gaze compacte se amestecau cu nori groşi de acid sulfuric, care se lăsau în văile munţilor şi în depresiuni. Ploile torenţiale de pe Venus aveau un

caracter coroziv. Dar ce spun eu „ploi”! Erau de fapt căderi de acizi anorganici!

Sigur că în aceste condiţii vitrege nu putea exista aici nici un fel de viaţă!

Pe de altă parte, din momentul redescoperirii urmei satelitului, am încercat să intrăm în legătură cu acesta, dar fără folos. Am emis nenumărate semnale şi n-am primit nici o reacţie. Cine era stăpînul? Şi unde se afla? Totul era învăluit în mister.

În faţa acestei stări de lucruri, noi - adică Bao, Li şi eu - ne-am simţit dezarmaţi. Pînă şi tînăra, vioaia, avida de dispute Li Huifen se întunecase la chip.

Ciudat era şi faptul că Luo Bing se părea a nu fi fost îngenuncheat de nimic şi muncea ca şi mai înainte, cu aceeaşi tragere de inimă. Numai că se cufunda deseori în gînduri. Îmi dădeam seama că îl chinuia ceva, că noi idei îi dădeau tîrcoale. Într-adevăr, într-una din zile ne-a chemat la el şi ne-a spus:

– Dragii mei, zilele acestea am muncit fără preget şi am adunat suficient material despre Venus. Sîntem siguri că aici nu s-a născut viaţa. Dar această certitudine, din punct de vedere ştiinţific, e exprimată printr-o recoltă bogată. Acum, mult mai important este următorul lucru: de vreme ce pe planetă nu e viaţă, nici vorbă să existe fiinţe superioare şi atunci de unde vine satelitul artificial? Al cui este?...

Da! Acest gînd fără răspuns ne muncea şi pe noi.

– În această situaţie, continuă Luo, cred că este greşită presupunerea că venusienii au lansat satelitul.

– Cum greşită? am sărit noi.

– Exact cum aţi auzit!, vorbi el, imperturbabil.

– Atunci cine l-a lansat? Şi unde să mergem în căutarea bazei de lansare? se avîntă Li Huifen.

– Am o mare bănuială”, se arătă Luo Bing emoţionat. De ce să credem că lansarea s-a produs de pe Venus? Şi de ce să nu luăm în calcul posibilitatea sosirii unor fiinţe superioare din alt sistem planetar?

– Cum? strigarăm în cor.

La una ca asta nu ne gîndisem. Dacă era vorba de o navă sosită din alt sistem decît cel solar, iată o descoperire de primă mărime! Inimile au început să ne bată cu putere...

– Fireşte, ce vă zic nu e decît o nouă ipoteză, rosti Luo Bing cu acelaşi calm. Iar pentru a o verifica, e nevoie să ajungem pe

satelitul enigmatic. Una dintre principalele noastre sarcini ar fi deci controlarea satelitului. Sîntem pregătiţi pentru asta. Am convingerea că dacă pe Venus nu am putut găsi secretul „venusianului”, pe satelit - deocamdată continuăm să-i spunem satelit - îl vom descoperi. Propun deci să încheiem grabnic activitatea de cercetare pe Venus şi să mergem pe satelit.

3. Pe misterioasa navă

...Am intrat în orbita prestabilită.

Zburam în văzduhul planetei Venus, la 22 000 km de ea. Ne transformaserăm şi noi într-un satelit venusian. Fiindcă orbita noastră şi viteza cu care zburam erau diferite de ale satelitului misterios, punctul de întîlnire cu el era relativ stabil.

Uriaşul venusian apăru în faţa noastră la circa 2 000 de metri. Chiar fără instrumente optice, în bezna cosmică îl vedeam foarte distinct. Era un satelit artificial ciudat şi uriaş. Pluteam în cabina navei (ne pierdusem greutatea), înghesuiţi la fereastra sferoidală şi uitîndu-ne cu încordare. Dacă admiteam că în satelit erau fiinţe superioare, atunci cu siguranţă că şi ele ne reperaseră. După o jumătate de oră de observaţie, pe acel straniu corp ceresc artificial nu se făcu simţită nici o mişcare. Ce linişte grea! Or, dacă se putea să nu fi receptat sau să nu fi înţeles semnalele anterioare, de pe Pămînt şi de pe Venus, acum, cînd venisem în faţa lor, cînd le intrasem sub ochi, se cuvenea să reacţioneze într-un fel! Ce se întîmpla? Puteau fi orbi constructorii unor astfel de aparaturi? Erau ei atît de „neospitalieri”? Ori erau doar nişte barbari şi inumani, aşa cum apăreau descrişi de unii autori de SF!

Sentimente nelămurite, de neînţelegere şi îndoială, ne cuprinseseră. În cele din urmă, Bao Weiwen rupse tăcerea:

– Să urcăm pe el! propuse.

– Nu, zise ca pentru sine Luo Bing, părăsind fereastra. Tăcu o vreme, apoi îşi urmă gîndul: Nu cred să nu ne fi descoperit. Li Huifen supraveghează locul, iar noi vom încerca să mergem pe el.

Pentru o mai mare siguranţă, după dezbateri, am stabilit: Luo Bing şi Li Huifen rămîneau pe navă, iar eu şi Bao ne duceam într-acolo. Luo m-a ajutat să îmbrac costumul de astronaut. Înainte de plecare, Luo Bing ne-a îmbrăţişat, plin de emoţie.

– Atenţie, prieteni! Nu uitaţi să rămîneţi în permanenţă în legătură cu noi!

Am ieşit din navă. După ce uşa s-a închis automat în urma noastră, am intrat în adevăratul Cosmos. Cu pistoale pneumatice cu aer, ne-am „propulsat” rapid spre satelit. (În Cosmos nu e atmosferă, deci nici rezistenţă şi această forţă infimă era suficientă).

Văzduhul negru lucios era plin de stele. Nefiind estompate de atmosferă, acestea se iveau în toată splendoarea lor, luminoase şi calme. Misiunea însă nu ne îngăduia nici o clipă să admirăm decorul care ne înconjura. De fapt, eram foarte tulburat ca să-mi clarific sentimentele. Dacă pe satelit existau cu adevărat fiinţe inteligente, ele ne urmăreau. Cum aveau să ne primească? Cum erau la înfăţişare? Să fi fost aşa cum îi imaginase un scriitor englez, ca nişte peşti, cu opt picioare şi de o cruzime fără limite? Temerile însă nu puteau împiedica hotărîrea noastră de a cunoaşte adevărul. Poate că aceasta este cea mai de preţ calitate a fiinţelor inteligente, această căutare îndrăzneaţă şi neobosită, soldată cu hotărîrea şi spiritul cercetării!

Răsună glasul lui Bao Weiwen. Raporta „acasă”:

– Luo Bing! Luo Bing! ne apropiem de venusian şi nu înregistrăm nici o mişcare!

– Fiţi atenţi! ne avertiză el a nu ştiu cîta oară. Păstraţi legătura cu baza.

Pe măsură ce ne apropiam, desluşeam şi mai bine corpul acela ceresc. Era o construcţie din două părţi. La un capăt era un element sferoidal lung de vreo 400 de metri, iar la celălalt ceva ce semăna cu un abajur uriaş şi în acelaşi timp ca o oglindă reflectoare. Cele două părţi erau îmbinate prin tuburi groase, semitransparente. Ce putea fi? O navă? Un satelit?

În cele din urmă am coborît pe strania construcţie.

– Vino după mine! mi-a şoptit Bao. Hai să alunecăm în partea asta!

Am alunecat greu, uitînd să-mi mai punctez „vehiculul” meu cu pistolul pneumatic, izbindu-mă astfel de corpul acela ce părea un uriaş ou de raţă. Lucrul acesta l-a stîrnit pe Bao, care a ridicat pistolul şi a bătut de cîteva ori în sferă. Am aşteptat încordaţi cîteva minute, însă nici o mişcare.

Bao Weiwen a hotărît să plece de unul singur în cercetare.

– Rămîi aici, mi-a zis. Mă duc pînă dincolo. Dacă apare ceva, fac repede cale întoarsă.

A deschis pistolul şi a luat-o peste forma aceea sferoidală, lunecînd spre partea cealaltă. Eu m-am instalat bine unde mă aflam, ţinîndu-mă cu mîna de o ieşitură (mai tîrziu aveam să aflu că nu era altceva decît o antenă pentru transmisiuni). La un minut sau două, Bao îmi raporta. (Minutele acestea erau lungi cît un secol!) Recepţionam şi transmiteam de fiecare dată la bază.

Poate din plictiseală sau poate din dorinţa de a cerceta şi eu, am dat să văd din ce metal era făcută ieşitura, de fapt, „antena” romboidală. Răspunzîndu-i lui Bao, m-am căţărat spre ea. Tocmai cînd apucasem în mînă „antena”, am simţit că nava de sub mine se deplasează încet... În disperarea momentului, am făcut o săritură şi pe dată am început să zbor în Cosmos.

– Xu Ping! Xu Ping! Ce-i cu tine? mi-au răsunat în urechi vocile lui Luo Bing şi lui Bao Weiwen. (Precis îmi auziseră exclamaţia smulsa de sperietură).

Am scos cu greu pistolul pneumatic şi am apăsat tare pe trăgaci. Am alunecat imediat înapoi, însă cum desfăcusem prea puternic supapa de aer, n-am rămas fixat pe peretele navei, ci am fost puţin deviat, ajungînd într-un anume loc. Acolo, peretele navei s-a deschis automat şi m-a înghiţit ca într-o peşteră. Şi iată-mă dintr-o dată în pîntecul misteriosului satelit!

L-am chemat pe Luo Bing în ajutor, însă n-am primit răspuns. Prin peretele de metal al navei, undele ultrascurte nu pătrundeau!

Am făcut eforturi să mă calmez, să mă stăpînesc. Cînd mi-am revenit din tulburare, am observat că ajunsesem într-o cameră îngustă, dreptunghiulară, Pereţii erau goi, însă emiteau o lumină blîndă. În partea opusă era parcă o uşă. M-a trecut o sudoare rece. Trebuie să recunosc că mă încolţise gîndul că dincolo de uşa uriaşă o fiinţă ca o reptilă îmi pîndea fiece mişcare. Îmi era teamă.

Pînă la urmă, curiozitatea şi tăria spiritului ştiinţific mi-au revenit. La urma urmei, de ce trebuie să mă tem? Pentru ce venisem? Scopul meu nu era să-l cunosc pe stăpînul acestui obiect? M-am ridicat şi am trecut cu paşi apăsaţi dincolo de uşa ce mă înspăimîntase. În faţa ochilor mi-a apărut o încăpere îngrijită, ca bordul unui vapor. Intrările ei erau toate blocate. Am ciocănit în mai multe locuri, însă în afara răsuflării mele grele, întretăiate, n-am mai simţit nici o reacţie.

Aşadar, am rămas liniştit, neştiind ce mai puteam întreprinde. Atunci am descoperit cu surpriză că îmi recăpătasem greutatea. Pe nava noastră eram imponderabili, însă aici mă mişcăm ca pe Pămînt. Aceasta însemna că satelitul avea o construcţie foarte ciudată.

Am hotărît să mă întorc în coridorul din care plecasem. Mă gîndeam că Luo şi Bao mă căutau. Trebuia să reiau legătura cu ei. Însă strădaniile mele erau în van. În camera lunguiaţă n-am găsit nici un buton, nimic cu care să deschid vreo uşă. Am revenit în încăperea îngrijită şi iar m-a cuprins panica: trebuia cu orice preţ să dau de stăpînul navei, de misteriosul şi invizibilul ei stăpîn. În cele din urmă am zărit o scară în formă de spirală. Părea că duce în inima construcţiei. Mă pregăteam să pun piciorul pe ea, cînd am auzit paşi precipitaţi. Da, paşi adevăraţi, care veneau spre mine. M-am întors şi...

– Xu Ping! Xu Ping!

Oh, ce glas plin de căldură, Bao Weiwen! Nu, era Luo Bing. Alerga spre mine printr-un alt coridor.

– Tu, aici? Eşti rănit?

Ne-am îmbrăţişat ca nişte prieteni despărţiţi vreme îndelungată.

– Bătrînul Bao? îndrăznii să întreb, cu inima strînsă.

– A intrat şi el. Ne aşteaptă dedesubt.

În mod sigur zguduit de ceva, Luo reuşea să arboreze o înfăţişare calmă. M-a prins de mînă şi m-a tras spre scara în spirală.

– Am intuit bine. E o navă, şopti el. Am pătruns în camera de comandă.

– Şi stăpînul? A cui e nava?

Mă bucuram, însă voiam să mi se spună tot.

– I-am găsit, dar... Luo Bing se opri şi se întoarse spre mine, tulburat, punîndu-mi mîna pe umăr. După o pauză, rosti cu durere în glas: S-au sacrificat! Se pare că li s-a întîmplat o nenorocire şi au murit cu toţii!

– Morţi?

Nu am apucat să-l înţeleg bine pe Luo Bing şi Bao s-a apropiat în grabă, îmbrăţişîndu-mă. În sala încărcată de aparate - evident comanda navei - am pătruns sensul vorbelor lui Luo Bing.

Pe scaunul din fata tabloului de comandă era un „om” mult mai înalt decît noi - însă foarte asemănător nouă, pămîntenilor.

Uscăciunea sau o cauză care nouă ne scăpa îl păstrase nealterat. Zăcea acolo, ţinînd strîns în mînă ceva de forma unui stilou. Pe măsuţa de comandă era deschis un caiet (ulterior aveam să aflăm că era jurnalul de bord), pe care erau înghesuite nişte semne ciudate. Alături de caiet era o fotografie - imaginea clară a Pămîntului - şi o scrisoare (ceva mai tîrziu am ştiut că era o scrisoare adresată nouă, pămîntenilor).

Pentru o clipă, noi, cei veniţi de pe îndepărtatul Pămînt, am rămas nemişcaţi în faţa acestui „oaspete din Cosmos” şi, cu toate că nu ne-am descoperit capetele, i-am adus toţi trei un omagiu binemeritat lui, enigmaticului „oaspete” care, din nefericire, se sacrificase pentru ştiinţă, pentru dezvăluirea tainelor Cosmosului.

4. Secretul navei cosmice „Exploratorul”

Maşina cu perne de aer şi cu hiperviteză înainta pe superautostrada de plastic, celebră în lume, din zona răsăriteană a Beijingului, apropiindu-se în zbor de clădirea Comitetului navigaţiei interplanetare. Bao spori viteza la maximum, însă pe noi toţi nu ne mulţumea. Li Huifen şi cu mine stăteam în spate şi, din cînd în cînd, tînăra cercetătoare îl bătea pe omul dinaintea sa pe umăr, îndemnîndu-l:

– Mai iute, Bao, vom întîrzia!

De fapt, avea dreptate. Chiar întîrziasem. În urmă cu cinci ore leneveam comod în fotoliile de răchită ale staţiunii de odihnă „Casa astronautului”, desfătîndu-ne în faţa nemărginirii mării, scăldaţi de razele blînde ale Soarelui. Dacă nu am fi fost reţinuţi de o neprevăzută conferinţă de presă, am fi fost de mult în sala întrunirii, fiindcă era o întrunire de la care nici gînd să putem lipsi!

Călătoria pe Venus se desfăşurase în bune condiţiuni. Ne luase un an şi două luni. În cele peste 400 de zile, mai bine de jumătate le petrecusem pe drum. Pe Venus stătusem numai 47 de zile, iar pe satelit - nu, acum ştim că nu era un satelit artificial, ci o navă uriaşă, deci pe misterioasa navă - rămăsesem cu totul 11 zile. În acest scurt răstimp, nu numai că am controlat cu de-amănuntul nava, dar am găsit numeroase materiale - documente felurite, cărţi şi, pe lîngă ele, voluminosul jurnal de bord.

Oricine îşi poate închipui bucuria care ne-a cuprins în momentul descoperirii acestor materiale scrise, enorm de

preţioase! Ele stăteau drept mărturie unică a pătrunderii secretelor „venusianului”.

Ştiam însă că pe navă n-aveam cum să dezlegăm asemenea mister. Trebuia aflată cheia dezlegării ciudatei scrieri, apoi traduse materialele şi noi eram prea puţini pentru a duce la capăt aşa ceva.

Dar nici n-am lăsat ca munca aceasta să întîrzie. Deja în drumul nostru înapoi spre pămînt am transmis prin televiziune, în toată lumea, principalele documente.

La coborîrea din navă am auzit că institutul nostru lingvistic condus de venerabilul profesor descoperise secretul scrierii şi tradusese materialele cele mai însemnate. Ştirea ne emoţionase şi ne însufleţise totodată! Am încheiat mai devreme tratamentul şi ne-am grăbit spre Beijing, pentru a audia raportul profesorului.

Li Huifen ne purtase într-un iureş pînă în sala de conferinţe de la etajul întîi. Dar întîrziasem. Profesorul tocmai terminase referatul.

– ...Aceasta este activitatea noastră din ultimele patru luni. Ea se află totuşi la început. Fiindcă ne-au rămas încă destule documente de clasat şi tradus. Pe baza celor de mai sus, s-ar putea trage cinci concluzii.

Unu: Am descoperit numele navei. În cuvintele noastre, ale pămîntenilor, ea s-ar numi „Exploratorul”.

Doi, şi lucrul cel mai important, este că nava venea din sistemul astrului X. Conform măsurării timpului de către noi, ea a pătruns în sistemul solar în urmă cu trei ani. Se ştie că sistemul astrului X se află foarte departe de sistemul solar şi o navă care ar zbura cu viteza luminii, adică cu 300 000 km/s, ar avea nevoie de 8 ani. Or, după materialele găsite, „Exploratorul” a zburat pînă la noi într-un timp de 27 de ani! Iată că, dacă am socoti numai din acest punct de vedere, explorarea aceasta se dovedeşte a fi cu totul remarcabilă.

Trei: Din cărţi am aflat cîte ceva despre astrul X. Acest astru fix, mult mai mare decît Soarele, are 17 planete dispuse pe orbite circulare şi pe una dintre aceste planete, numită Ganlika, în urmă cu cîteva milioane de ani au apărut oameni asemenea nouă. „Exploratorul” este creaţia oamenilor de pe Ganlika.

Patru: Am tradus jurnalul de bord, care cuprinde un tezaur de informaţii ştiinţifice. Chiar astăzi s-a trecut la tipărirea acestui document, aşa că mîine veţi primi cîte un exemplar.

Ultimul punct, al cincilea: Vă anunţ despre existenţa unei scrisori neobişnuite. A fost scrisă de comandantul ad-interim, înainte de a se sfîrşi. Este adresată pămîntenilor. Cu voia dumneavoastră, voi acorda gloria citirii acestui act însemnat eroului nostru, aducătorului acestor comori de preţ, astronautul Luo Bing".

Cei prezenţi ovaţionară şi bătură din palme frenetic. Luo Bing stătu cîteva minute în faţa microfonului, pînă ce aplauzele se stinseră cu totul, înainte de a citi scrisoarea el adresă adunării cîteva cuvinte:

– Tovarăşi! Dragi prieteni! Sînt fericit că după nici doi ani ne vedem iarăşi aici, gata să analizăm aceste documente ştiinţifice. Vă rog să nu pierdeţi din vedere că ele sînt primele documente de acest fel din istoria omenirii! Mă bucură că îmi revine mie sarcina măreaţă de a da citire unei scrisori atît de valoroase. O voi citi cu durere în suflet şi cu profundul regret că acela care a redactat-o nu mai există. Cînd am urcat pe „Exploratorul" speram să ne întîlnim cu stăpînii navei, însă, din nefericire, n-am găsit decît trupurile lor neînsufleţite şi această scrisoare. Daţi-mi voie să dau glas cuvintelor ei pline de căldură şi de sentimente prieteneşti:

„Dragi prieteni de pe planeta albastră! Sînt fericit că am prilejul ca în ultimele clipe ale vieţii mele să vă transmit un salut călduros şi cele mai bune urări.

Sînt comandantul ad-interim al navei cosmice interplanetare «Exploratorul». Nava noastră vine de pe planeta Ganlika, aceasta aparţinînd sistemului planetar numit de noi Jielun, adică Lumina. În jurul stelei fixe Jielun se rotesc 17 planete. Ganlika este cea de-a noua planetă. Noi, oamenii de pe Ganlika, am atins un grad superior de dezvoltare a civilizaţiei, stăpînind atît natura, cît şi tehnica spaţială. Misiunea navei noastre este de a pătrunde în sistemul vostru planetar, de a face cercetări şi, mai ales, de a afla dacă există fiinţe omeneşti asemănătoare nouă.

Din nefericire, n-am reuşit să ne ducem la capăt misiunea. Totuşi, în ultimele momente v-am descoperit, observînd frumoasa voastră planetă, înconjurată de nori uşori. Spre ghinionul nostru, o epidemie înfricoşătoare a pătruns în navă şi

iată-mă acum singurul supravieţuitor. Ştiu însă că mă voi stinge şi eu. În aceste ultime clipe ale vieţii mele, vă împărtăşesc păţania noastră şi vă urez din inimă mult noroc.

Am convingerea că într-o zi această scrisoare va fi în mîinile voastre. Asemenea nouă, plecaţi în Cosmos să smulgem secretele naturii, voi veţi pune neapărat piciorul pe planeta noastră. Vă urez să realizaţi cît mai repede a cest ţel măreţ!

Acum am să vă relatez împrejurările care ne-au împiedicat să ajungem la voi, cu toate că vă dădusem de urmă. Mă voi exprima cît mai simplu, findcă nu mai am putere să povestesc amănunţit.

Călătoria noastră a început bine. Pregătirile fuseseră complete şi însumaseră eforturile tuturor locuitorilor. Dar orice activitate de cercetare se poate izbi de neprevăzut. Înainte de a intra în sistemul vostru solar, nava noastră a fost brusc atinsă de lovitura năpraznică a unei raze. Aparatura noastră de apărare era bună. Avusesem în vedere periculoasele raze cosmice, însă nu luasem în calcul o sursă radiantă atît de puternică. Sub această lovitură, sistemul nostru de apărare a fost paralizat. Necunoscuta sursă radiantă - încă n-am ajuns la o explicaţie raţională a ei - ne-a nimicit aparatura de protecţie şi ne-a atins şi pe noi. A sosit şi a dispărut brusc. Însă i-a fost de ajuns să ne atingă.

Am înţeles că ne pîndea necruţătoarea moarte, cu toate că nu credeam că ne vom sfîrşi atît de repede. Ne-am tratat numaidecit, am luat diferite măsuri, însă teribila iradiere l-a doborît curînd pe primul dintre noi. Acestuia i-a urmat eroicul nostru căpitan.

Ceilalţi trei membri ai echipajului, deşi ştiam că nu vom putea evita nenorocirea, nu ne-am pierdut cu firea. Ne-am urmat obiectivul: îndeplinirea scopului călătoriei, ca o realizare ştiinţifică de prestigiu. Am mărit viteza şi am trecut în sistemul vostru planetar.

Am întîlnit mai întîi o planetă înconjurată de o ceaţă densă, care îi ascundea adevărata înfăţişare. Nu mai aveam vreme să ne permitem o altă alegere. Ne-am apropiat de ea, transformîndu-ne într-un satelit al ei.

Nu voi expune aici cercetările noastre pe această planetă, fiindcă ele au fost deja înregistrate în amănunţime. Am pilotat de fapt şi un vehicul de mici dimensiuni, o navetă-sondă, într-o

misiune de studiu pentru cîteva zile. Sper să vedeţi documentaţia. Am constatat că planeta se află încă într-o etapă geologică fierbinte. Acest lucru ne-a dat speranţa că vom găsi şi alte planete, unele poate cu forme de viaţă. Aveam de gînd să intrăm în studii mai profunde, însă moartea ne-a răpit încă un camarad. Rămăsesem doar eu şi Bielailler şi ne-am întors în grabă pe «Exploratorul». Însă boala nu ne-a iertat deloc. Cutezătorul Bielailler s-a stins şi el. Era singurul astronom care supravieţuise. În ultima vreme, cu toate că nu mai avea putere să se mişte, a ţinut ferm să nu-şi abandoneze sarcinile, calculînd zi şi noapte şi scrutînd văzduhul. Cu puţin înainte de moarte, a realizat visul nostru, descoperindu-vă. A observat o planetă albastră, pe care, în ciuda faptului că era aproape în permanenţă acoperită cu nori, aparatura noastră ne-a înfăţişat-o foarte clar. Am văzut mările şi oceanele, munţii acoperiţi cu verdeaţă şi cîmpille întinse. Cîmpurile erau frumos ordonate, demonstrînd că acolo creşteau nu numai păduri şi buruieni, ci şi plante cultivate de mîna omului. Iar printre acestea erau căi clar trasate, ce nu păreau a fi rîuri naturale, ci căi navigabile... Vă puteţi închipui însufleţirea care ne-a cuprins. Atunci cînd Bielailier a descoperit sateliţii voştri artificiali, s-a arătat atît de entuziasmat, încît, cu toate că nu mai avusese forţă nici să mănînce de cîteva zile, a strigat cu puterile ce-i mai rămăseseră:

«Oh! Stăpînesc tehnica spaţială. Ia repede legătura cu ei!» Acestea au fost, de fapt, şi ultimele lui cuvinte.

Concluzia lui Bielailier fusese corectă. Pînă la urmă descoperisem o planetă care ajunsese la un înalt grad de civilizaţie şi care ar fi putut să ne umple inimile de speranţă.

Socotesc că ne-am atins scopul călătoriei noastre. Din păcate, nu mai am cum să duc această veste nemaipomenită celor de pe Ganlika. Mi-am pierdut şi eu capacitatea de mişcare. Ştiu că nu voi mai trăi mult.

Dragi prieteni şi fraţi! Daţi-mi voie să vă numesc cu aceste cuvinte fierbinţi. Chiar dacă am pornit pe căi diferite în procesul îndelungat de stăpînire a Cosmosului, ştiinţa şi inteligenţa au învins nesfîrşirea timpului şi a spaţiului şi prezenţa noastră în sistemul vostru planetar este o dovadă. Gradul vostru de civilizaţie îmi dă credinţa că şi fără călătoria noastră voi veţi ajunge în zbor pînă la Ganlika. E o chestiune care ţine numai de

timp. Am convingerea fermă că aşa este! Oare nu-mi daţi dreptate, dragi locuitori ai planetei albastre?

Ultima descoperire a lui Bielailier a confirmat şi a întărit concepţia noastră după care viaţa, viaţa inteligentă pulsează pretutindeni în Cosmos! În Cosmosul nesfîrşit, care nu cunoaşte limite, există numeroase planete asemenea alor noastre. Însă eu nu mai am posibilitatea să mă întorc cu această descoperire pe planeta mea. Iată cea mai mare amărăciune pe care o trăiesc în clipele de faţă.

Zborul nostru s-a frînt, însă voi îl veţi continua. E şi motivul pentru care am luat hotărîrea să redactez această lungă scrisoare în care să vă împărtăşesc nenorocirea ce ni s-a întîmplat. Sînt sigur că experienţa noastră - fie ea izbutită sau nu - vă va folosi şi vă va permite să duceţi pînă la capăt vii şi nevătămaţi munca începută şi de unii şi de alţii.

Prietenii mei! Zburaţi spre Ganlika! Vă fac această invitaţie în numele tuturor locuitorilor planetei noastre! Încă o dată, cu cele mai frumoase gînduri, va urez drum bun! Vă doresc succese depline pe calea stăpînirii Cosmosului!

Fie ca ziua cînd cei de pe Ganlika şi cei de pe planeta albastră vor înainta mînă în mînă să vină cît mai repede!

Comandantul ad-interim al navei «Exploratorul»,

KATUO".

Luo Bing a citit dintr-o răsuflare, cu voce gravă, scrisoarea de mai sus. În sală s-a lăsat tăcerea. Fiecare fusese răscolit de conţinutul scrisorii. Ce om ferm şi viteaz! Povestea tragică ne îndurerase, însă ne insuflase şi flacăra unui entuziasm fierbinte şi fermitatea hotărîrii de a ne dărui toate forţele pentru supunerea Cosmosului. Luo Bing declarase atît de frumos:

– Tovarăşi, rostise el, împăturind emoţionat scrisoarea, pe cînd în ochi i se ghicea scînteierea lacrimilor, aceasta este scrisoarea. Permiteţi-mi să vă spun că, după încheierea acestei mărturii sensibile, comandantul Katuo ne-a făcut o prezentare a tehnicii zborurilor spaţiale. Ne-a comunicat pe larg cum să-i cunoaştem nava, instrumentele de bord, hărţile şi materialele. A ţinut să argumenteze că pericolul întîmpinat de „Exploratorul" poate fi eliminat. Dacă nava suferă cîteva schimbări şi dacă i se întăreşte aparatura de protecţie pot fi evitate cu desăvîrşire vătămările razelor cosmice, oricît de puternice ar fi ele. Fără

îndoială că toate acestea ne sînt de mare folos. Tovarăşi, locuitorii de pe Ganlika ne-au făcut invitaţia de a duce mai departe opera de la care ei au fost siliţi să abdice, de a le finaliza misiunea - să zburăm spre Ganlika. Să ducem pe Ganlika faptele eroice ale „Exploratorului”, rezultatele expediţiei!

Aceasta va fi chiar sarcina noastră de viitor. Vom analiza în profunzime preţioasele materiale de pe „Exploratorul”, vom studia nava şi experienţa lor de navigaţie. Pe această bază, vom construi o navă mai puternică şi mai aproape de cea ideală şi cu ea vom întreprinde călătoria pe Ganlika. Ştiu, sîntem extrem de îndureraţi, însă sacrificiul eroic al echipajului de pe „Exploratorul” nu poate decît să ne întărească hotărîrea de a birui natura, Cosmosul! Ne vom concentra eforturile pentru ca ziua apropierii locuitorilor de pe Pămînt de oamenii de pe Ganlika să vină cît mai repede.

Aplauze şi ovaţii s-au dezlănţuit în ropote. O dată o avalanşă entuziastă în semn de preţuire pentru locuitorii planetei Ganlika, apoi o alta la fel de furtunoasă pentru înaintarea pămîntenilor în Cosmos, în viitorul cel mai apropiat şi, ca o apoteoză, aplauze şi ovaţii continue pentru victoria inteligenţei omeneşti.

[Originally published in „*?*”. În româneşte povestirea a fost publicată în „*Almanah Anticipaţia 1985*“ editat de «Revista „Ştiinţă şi Tehnică“», 1984]